До дитини,

яка народилася сиротою
в нещасливих родинних обставинах

Любові первістко жадана,
Така слабенька й мила!
Не то в людини — в істукана
Ти б серце зворушила!

Що діять? Віхола груднева
Вдирається до хати;
Не стало матернього древа,
Щоб доню заховати.

Хай той, хто бурю посилає,
Хвилює в морі води,
Тебе віднині захищає
Від холоду й негоди!

Чия рука жене, незрима,
Од нас недугу й скруту,
Хай древо матернє підтрима
І згоїть рану люту!

Ще вчора квітла люба врода
Край тихого потоку,
А нині гне її негода,
Безщасну, одиноку.

Рости ж — і будь благословенна,
Гірку минувши чашу,

І брость од тебе незчисленна
Хай землю вкриє нашу!